

РЕШЕНИЕ

№ 1817

гр. София, 18.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12149** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], против Решение от 06.07.2021 г. на Софийски районен съд, 131 състав по НАХД № 5778 / 2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-226 от 25.03.2021 година, на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор, с което на жалбоподателя е наложена на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2 от КЗ - "имуществена санкция" в размер на 2500 за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление. Релевират се доводи за наличие на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща

представител.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, чрез представителя си, моли решението на СРС да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че на 24.09.2020г. въз основа на Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС, подадено от Ц. Д. Н., в застрахователно дружество [фирма] е заведена застрахователна претенция с № [ЕГН], за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Искането било направено във връзка с имуществени вреди причинени на лек автомобил марка „М.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Н., в резултат на настъпило на 23.09.2020г. ПТП, между посоченото моторно превозно средство и лек автомобил марка „С.“, с рег. [рег.номер на МПС], по вина на водача на последния. Тъй като за посочения автомобил била сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ по застрахователна полица № BG/02/120000622719 към [фирма], пострадалия Ц. Н., насочил претенцията си за обезщетение именно към застрахователното дружество. На 24.09.2020г. ведно с направеното искане за оценка на щетата, били представени всички необходими за определяне на основанието и размера на претенцията документи, съгласно отбелязването върху Уведомление за необходими документи, включително данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението. От ползвателя на застрахователната услуга не е изисквано представяне на допълнителни документи, нито пък такива са събирани от други органи или институции.

На 29.09.2020г. бил изготвен доклад по щетата, а окончателното приключване на преписката по застрахователната претенция, настъпило с изплащане на обезщетение в размер на 1142.29 лева, преведени по посочената банкова сметка с титуляр Ц. Н. едва на 22.02.2021 г. Поради забавяне в изплащане на обезщетението бил подаден сигнал до Комисията за финансов надзор, заведен с вх. 91-02-185 от 10.02.2021 г. По същия била извършена проверка от надзорния орган, в хода на която била приобщена застрахователната преписка, като окончателния отговор на застрахователя постъпил

на 08.03.2021 г.

След извършена проверка на действията на застрахователното дружество по преписката, с АУАН Р-06-186/11.03.2021 г., съставен от В. Ш.- старши експерт в управление „Застрахователен надзор” на КФН, на застрахователно дружество [фирма] било повдигнато административно - наказателно обвинение за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ - произнасяне по щета № [ЕГН], след законоустановения срок - 15 работни дни, а именно не по-късно от 15.10.2020г., след отчитане на почивните и празничните дни.

Освен това, в хода на административнонаказателното производство е установено, че с Наказателно постановление № Р-10-821/17.09.2019г. на заместник - председател на КФН, ръководещ направление застрахователен надзор, на [фирма] била наложена имуществена санкция по реда на чл.644, ал.2, вр. ал.1,, т.2 от КЗ за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ. Наказателното постановление е потвърдено с решение на СРС, потвърдено с решение на АССГ, влязло в сила на 16.03.2020г.

Въз основа на акта, било издадено наказателно постановление (НП) № Р- 10-226 от 25.03.2021 година на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор” , с което е наложено на застрахователно дружество [фирма], с ЕИК[ЕИК] имуществена санкция в размер на 2500 /две и петстотин хиляди/ лева на осн. чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, в условията на повторност.

От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващият орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП, в цялост.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Първоинстанционният съд е потвърдил издаденото наказателно постановление, като е приел, че твърденията на жалбоподателя за неправилно наложената санкция по по-тежкия квалифициран състав – чл. 644 ал.2 от КЗ за нарушение, осъществено при условията на „повторност“, са неоснователни. Приел е, че издаденото наказателно постановление е правилно и законосъобразно и, като такова, следва да бъде потвърдено.

Видно от обстоятелствената част и диспозитива на АУАН, в същия, при фактическото описание на нарушението липсва посочване на съществен елемент от състава на вмененото административно нарушение, а именно- наличието на „повторност“. Това обстоятелство е посочено на санкционираното юридическо лице едва с издаване на наказателното постановление.

Съдът счита, че по този начин е допуснато процесуално нарушение, тъй като актът за

установяване на административно нарушение е този, който поставя началото на административнонаказателното производство и именно с него на нарушителя следва да бъдат предявени всички съставомерни факти /каквото безспорно е обстоятелството, че деянието е осъществено в условията на повторност/ подлежащи на доказване в хода на производството, респективно - да му се осигури възможност своевременно да предяви възражения и да ангажира доказателства.

Съдът намира, че подобно поставяне на извършителя в състояние на изненада, като едва в края на административнонаказателното производство, със санкционния акт да му се предявяват факти, по които не е могъл своевременно да се защитава, по принцип нарушава правото на защита и не бива да бъде толерирано. Счита обаче, че в конкретния случай, с оглед спецификата на нарушението и поради обстоятелството, че отговорността на юридическите лица е обективна /безвиновна/, по отношение на жалбоподателя изискването да съзнава всички елементи от състава на вмененото нарушение към момента на извършването му, не следва да бъде абсолютизирано. Още повече, че се касае за формално деяние- на просто извършване, на което основните признаци са очертани в императивната разпоредба на чл. 108 от КЗ, а квалифициращия такъв – в санкционната норма. Освен това, съдът съобрази и това, че по преписката са приложени доказателства относно това, че деянието е извършено в едногодишен срок от наказването на нарушителя за същото нарушение. Последните не са оборени, включително и пред касационната инстанция.

В заключение, съдът намира, че като е приел, че КФН е наложила законосъобразно на жалбоподателя наказание по реда на чл. 644 ал. 2, вр. ал.1, т. 2 КЗ, първоинстанционният съд не е постановил решение в нарушение на материалния закон.

Неоснователен е и доводът на касатора, че не е налице повторност, тъй като се касае за различни нарушения, изпълващи състава на различни правни норми, в различни нормативни актове. По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение. е осъществено в едногодишния срок от влизане в сила на предходно НП № Р-10-821/17.09.2019г. за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, влязло в сила на 16.03.2020г. Ето защо, съдът счита, че не е налице отпадане на отговорността за подобно нарушение, нито за санкциониране на различни по вид нарушения, поради което правилно и приложена санкционната норма, предвиждаща наказание за повторно нарушение.

По отношение на материалния закон:

От представените по делото доказателства, по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 108 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15 –дневният срок започва да тече от деня на представяне на всички изискуеми документи- 24.09.20г. и изтича на 15.10.20г.

В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 22.02.21г. - извън законоустановения срок.

Не се споделя твърдението за неправилна квалификация на деянието, изхождайки от общия характер на нормата на чл. 108 от КЗ спрямо специалната хипотеза на чл. 496 и следващи от КЗ. Съдът намира, че деянието правилно е квалифицирано като нарушение на нормата на чл. 108, от КЗ. Нормите на Глава седма от КЗ „Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции“ /чл. 104 – чл. 109/ не дерогират изцяло приложението на Глава четиридесет и седма „Задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите“ /чл. 477 – чл. 505/, но същите регламентират правила за дейността на застрахователите по уреждане на всеки вид застрахователни претенции, с които съответните дружества следва да се съобразят при сключването и при изпълнението на застрахователни договори от даден вид, като не въвеждат ограничителни, по-тежки правила за одобряване и изплащане на обезщетенията от тези, които законодателят изначално е посочил в разпоредбите на чл. 104 и следващите от КЗ. Съгласно чл. 106 от КЗ, застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като се предвижда представянето на допълнителни доказателства от потребителя на застрахователната услуга. От този момент започва да тече 15-дневният срок за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище да извърши и плащането, постановено от законодателя. Съдържанието на разпоредбата на чл. 496 от КЗ следва да бъде изведено чрез тълкуването ѝ във връзка с чл. 108, ал. 1 от КЗ. Застрахователят следва на първо място да се ръководи от разпоредбата на чл. 108 от КЗ, която е обща и касае всички видове застраховки и предвижда задължение за застрахователя да се произнесе в срок от 15-работни дни от представянето на допълнителните доказателства. Действително разпоредбата на чл. 496, от КЗ е специална по отношение на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, но нейното приложение не изключва приложението на общата разпоредба чл. 108 от КЗ, а само я допълва като детайлизира изискванията към застрахователя относно срока за произнасянето му и гарантира ефективно упражняване на правата на засегнатите лица и правна сигурност.

Колкото до размера на наложената имуществена санкция, съдът намира, че същият е в размер близък до минимума, предвиден в закона и е съобразен изцяло със смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства.

Изводът на първоинстанционния съд, че не са налице предпоставките на закона за приложение на чл. 28 от ЗАНН е правилен. В хода на съдебното производство не са установени смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосновават по-ниска степен на обществена опасност на процесното деяние, в сравнение с други такива от този вид. Всичко това, както и особената важност на засегнатите обществени отношения, свързани с реализирането на основни права на застрахованото лице, като страна по застрахователното правоотношение, както и фактът, че произнасянето на застрахователя е забавено с няколко месеца от изтичането на законоустановения срок и практически е осъществено след депозиране на жалба до КФН, мотивират съдебния състав да сподели становището, че случаят не следва да бъде квалифициран като

маловажен, по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

С оглед гореизложеното, настоящият касационен състав приема, че районният съд е постановил правилно съдебното решение, което съответства на материалния закон. Поради което, като такова, същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, съдът намира за основателно направеното искане на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ/ изм. ДВ бр. 74 от 2021 г., в сила от 01.10.2021 г.), възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв.

Ето защо, съдът намира, че следва да присъди в полза на ответника в настоящото производство юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XVI касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.07.2021 г., 131 състав по НАХД № 5778 / 2021 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [улица], [населено място], представлявано заедно от изпълнителните директори С. П. и К. К., ДА ЗАПЛАТИ на Комисия за финансов надзор сторените по делото пред АССГ разноски - юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

